

ÎNSĂRCINAREA MISIONARĂ

Un mesaj predicat în dimineața sabatului,
21 Aprilie, 1861, de către REV. C. H. Spurgeon
la Metropolitan Tabernacle, Newington

‘Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei, și le-a zis: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.”’

În timp ce meditam în particular asupra acestui text m-am simțit purtat departe de puterea lui. Am fost complet incapabil să îi iau în considerare termenii sau să îi cercetez argumentele în mod calm. Porunca cu care se încheie textul s-a repetat din nou și din nou în urechile mele, până când am găsit-o imposibil de studiat, pentru că gândurile mele fugeau de ici-colo, punând o mie de întrebări, toate intenționând să mă ajute să-mi răspund la solemna întrebare, ‘cum să merg să fac ucenici din toate neamurile, botezându-I în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh?’ Lecția practică părea să copleșească în mintea mea argumentul pentru care această lecție este o concluzie, ‘Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile.’

Urechile mele păreau să audă ca și cum Hristos mi-ar fi spus-o atunci mie. Puteam realiza prezența Lui alături de mine. Am crezut că puteam să-L văd ridicându-Și mâna străpunsă și să-L aud vorbind așa cum obișnuia, cu autoritate amestecată cu blândețe, ‘Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-I în Numele Dumnezeului Celui glorios.’ Oh! Aș fi vrut ca biserica să Îl poată auzi pe Salvatorul ei adresându-I acum aceste cuvinte, deoarece cuvintele Lui Hristos sunt cuvinte vii, care nu au avut putere doar ieri, ci au de asemenea și astăzi. Poruncile Salvatorului sunt permanente în obligația lor, ele nu au fost obligatorii doar pentru apostoli, ci și pentru noi, și acest jug cade asupra fiecărui creștin, ‘Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.’ Nu suntem scutiți astăzi de slujba primilor urmași ai Mielului, ordinele noastre de marș sunt aceleași cu a lor, și căpitanul nostru cere de la noi ascultare la fel de promptă și perfectă ca și de la ei. Oh, fie ca mesajul Lui să nu ajungă la urechi surde, sau să nu fie auzit de suflete nepăsătoare!

Fratilor, păgânii pier; îi vom lăsa noi să piară? Numele Lui este blasfemiât, vom fi noi tăcuți și liniștiți? Onoarea Lui Hristos este aruncată în praf, și dușmanii Lui Îi ocărăsc Persoana și se împotrivesc tronului Său; noi, soldații Lui vom îndura asta și oare nu vom căuta să apucăm mânerul sabiei noastre, sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu? Domnul nostru întârzie să vină; vom începe noi oare să dormim, sau să mâncăm, sau să ne îmbățăm? Oare nu ne vom încinge noi mai degrabă coapsele minții și vom striga către El ‘Vino, Doamne Isuse, vino degrabă?’ Scepticii batjocoritori ai acestor zile din urmă au spus că anticipata cucerire a lumii pentru Hristos este un vis, sau un gând ambițios care a trecut prin mintea conducătorilor noștri, dar care nu va fi îndeplinit niciodată. Unii afirmă ca superstițiile păgânilor sunt prea puternice pentru a fi dărâmate de învățăturile noastre, și că întăriturile lui satan sunt cu totul de necucerit în fața atacurilor noastre. Așa va fi? Vom fi noi multumiți să stăm liniștiți în mod nebunesc? Ba nu, mai degrabă să rezolvăm problema, să dovedim că promisiunea lui Dumnezeu este adevărată; să dovedim că cuvintele lui Isus sunt cuvinte cu greutate; să arătăm eficacitatea sângelui Său și invincibilitatea Duhului Său, mergând în spiritul credinței, făcând ucenici din toate neamurile și câștigându-le la ascultarea de Hristos, Domnul nostru. Nu știu cum să încep să predic în dimineața aceasta, dar încă mi se pare, stând aici, că aud acea voce spunând, ‘Duceți-vă și faceți

ucenici din toate neamurile;’ și sufletul meu uneori suspină și tânjește după libertatea de a-L predica pe Hristos acolo unde nu s-a mai predicat despre El înainte; ca să nu construiesc pe temelii altele, ci să merg pe un pământ necălcăt, un loc necultivat unde nu a mai fost văzut picior de slujitor al lui Hristos, că acolo ‘pustia și țara fără apă se vor bucura; pustietatea se va veseli, și va înflori ca trandafirul.’ Am pus o întrebare solemnă, dacă nu aș putea mărturisi despre harul lui Isus în China sau India, și în fața lui Dumnezeu am răspuns. În mod solemn, simt că poziția mea în Anglia nu îmi va permite să părăsesc sfera în care sunt acum, altminteri m-aș oferi eu însumi mâine ca misionar. Oh, nu aude niciunul din voi chemarea în dimineața asta?

Voi care sunteți liberi de o lucrare atât de mare ca cea care este pusă asupra mea – voi care aveți talente încă nedevotate niciunui scop specific, și competențe de a fi încă neconsacrate niciunui țel dat și nelimitate la nici o sferă; nu-L auziți pe Stăpânul meu spunând în tonuri de tristețe plângătoare, amestecată cu o autoritate care nu poate fi negată, ‘Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh?’ Oh dacă ar fi putere pe buzele îndeajunsor oameni pentru a mișca miile Israelului nostru pentru a avansa deodată, în mod unanim și irezistibil spre cucerirea lumii, ca și un flux imens ridicându-se din adâncimile oceanului, pentru a mătura nisipurile, sterpele nisipuri care acum sunt acum prada pustirii și morții? Oh, fie ca să poată fi auzită din nou vocea tunetului, și Spiritul fulgerător să poată străpunge fiecare inimă, ca întreaga biserică, ca și un om să ia ordinele de marș a Domnului ei și să meargă să facă ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Dumnezeului lui Israel! O, Doamne, dacă noi nu reușim să vorbim, fie ca Tu să reușești; și dacă nu știm cum să purtăm povara Ta, sau să exprimăm teribilele Tale cuvinte, totuși Tu vorbește cu acea voce tacută atot-constrângătoare pe care o pot auzi urechile deprinse și fă-Ți slujitorii ascultători de Tine acum, de dragul lui Hristos!

*‘Trezește-Te, Duhule Sfânt care de demult
Ai aprins străjerul tinerimii bisericii,
Care au înfruntat dușmanul fără să dea înapoi, îndrăzneți
Care au mărturisit zi și noapte adevărul veșnic
A căror voci încă răsună prin lume,
Și adună oști să cunoască și să îndeplinească voia Ta!
Oh, fie ca focul Tău să fie aprins în curând,
Ca și un curent din țară în țară flacăra lui să sară!
Doamne, dă-ne această favoare neprețuită
A slujitorilor credincioși, potrivit pentru Tine ca să strângă
Recolta sufletelor; privește în jos și vezi
Cât de mare este secerișul, și totuși lucrătorii sunt puțini.
Oh, vino degrabă în ajutorul nostru sau suntem pierduți!
Trimite evangheliști, puternici în duh,
Înarmați cu Cuvântul Tău, o oștire neînfrițată,
Întărită să atace domnia vechiului rău
Și fă-i să revendice toată lumea pentru Tine,
Ca să fie Împărăția Ta și să cunoască Numele Tău.’*

În această dimineață vom poposi pentru o vreme asupra poruncii, mai apoi vom dezbate mai pe larg argumentul. Exista un argument, după cum veți observa, 'Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile.'

Mai întâi, frații mei, și într-adevăr foarte pe scurt câteva lucruri despre PORUNCA. Și trebuie să remarcăm, în primul rând că este una deosebit de iubitoare. Imaginați-vi-l pe Mahomed pe patul de moarte, spunând ucenicilor săi, 'Toată puterea mi-a fost dată în cer și pe pământ,' care ar fi porunca sa? 'Duceți-vă cu iatagane ascuțite și propuneți credința în profet, sau moartea ca și alternativă temută; răzbuțați-mă pe oamenii care aruncă pietre în profet, transformați-le casele în morman de gunoi și tăiați-i în bucăți, căci răzbuțarea este a mea, și profetul lui Dumnezeu trebuie să fie răzbuțat asupra dușmanilor săi.' Dar Hristos, deși de departe mult mai disprețuit și persecutat de oameni, și având o putere reală pe care pretinsul profet nu a avut-o niciodată, spune ucenicilor Săi, pe când Se pregătește să Se ridice la cer, 'Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ; duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.' Este vocea dragostei, nu a mâniei. "Duceți-vă și învățați-i despre puterea sângelui Meu de a curăța, voința brațului Meu de a îmbrățișa, dorința inimii Mele de a salva!

Mergeți și învățați-i. Învățați-i să nu Mă mai disprețuiască, să nu mai gândească că Tatăl Meu este o zeităte mânioasă și neîmpăcată. Învățați-i să-și plece genunchiul, să sărute pe Fiul și să găsească în Mine pace pentru toate necazurile lor și balsam pentru toate durerile lor. Duceți-vă; vorbiți cum am vorbit Eu; plângeți cum am plâns Eu; invitați-i pe alții cum am invitat Eu; îndemnați, implorați, cereți în disperare și rugați-vă cum am făcut Eu înaintea voastră. Spuneți-le să vină la Mine, dacă sunt trudiți și împovărați, și Eu le voi da odihnă; și spuneți-le, 'Căci Eu nu doresc moartea celui ce moare, ci să se întoarcă la Mine și să trăiască.'" Ce poruncă generoasă și plină de har este cea din text, 'Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.'

Observați de asemenea ce extrem de limpede este porunca, 'Duceți-vă și învățați toate neamurile.' Biserica din Roma a înțeles greșit acest lucru. Ea a spus, 'Duceți-vă și mistificați toate neamurile; faceți să răsună în urechile lor o limbă odată vie, dar acum moartă; duceți-le limba latină, și încântați-i cu armonia muzicii dulci, și ei vor fi convertiți; ridicați altarul somptuos; îmbrăcați preoții cu veșminte mistice; sărbătoriți rituri mistice; și faceți păgânii să se minuneze; luați-le ochii cu splendoare; uimiți-i cu mister.' Dar, 'Dimpotrivă,' spune Hristos, 'dimpotrivă, mergeți și învățați-i.' Desigur, este lucrarea mamei cu copilul ei; este lucrarea tutorelui cu băiatul și fata – 'duceți-vă și învățați-i.'

Ce simplu! Ilustrați; explicați, expuneți; spuneți, informați; povestiți. Luați de la ei întunericul ignoranței, descoperiți-le lumina revelației. Învățați! Fiți multumiți să stați jos și să le spuneți lucruri foarte clare și din cele mai obișnuite. Nu elocvența voastră este cea care îi convertește; nu limba voastră arătoasă ori vorbirea voastră retorică lustruită este cea care le va influența intelectul. Mergeți și învățați-i. Predați-le! Desigur, ascultătorii mei, spun din nou, acesta este un cuvânt care are de a face cu rudimentele cunoștinței. Nu predicăm copiilor; îi învățăm; și nu trebuie atât de mult să predicăm neamurilor, acel cuvânt pare prea mare și răsunător pentru oamenii necivilizați și copilăroși; duceți-vă și învățați-i lucrurile elementare ale crucii lui Hristos. Și observați cum spune El în continuare? Cine trebuie să fie învățați, 'Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile.' Grecul are filozofii săi, învățați-l, el este doar un copil; el este nebun, deși

se consideră înțelept. Există națiuni politicoase care au o literatură proprie, de departe mai largă și mai stufoasă decât literatura creștinilor; învățați-i totuși, trebuie să fie învățați și dacă ei nu sunt dispuși să ia locul învățacelui și să devină mici ca un copilaș, nu vor putea cu nici un chip să intre în împărăția cerurilor. Nu dezbateți și nu argumentați cu ei nu vă puneți cu ei la dezbateri la nivelul lor ca și un combatant privind anumite dogme; insistați asupra a ceea ce v-am trimis Eu – să învățați cei mai erudiți și profund învățați; și când o să proclamați asta, Eu voi fi întotdeauna cu voi ca să vă susțin proclamarea, și oamenii vor voi să stea la picioarele voastre pentru a fi învățați Numele Isus. Nu știu dacă toți misionarii noștri au prins ideea lui Hristos – ‘Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile,’ dar mulți din ei au prins-o și aceștia au fost onorați cu multe convertiri. Cu cât mai deplin ei au fost simpli învățători, nu filozofi ai filozofiei vestice, nu disputanți înflăcărați privind unele dogme englezești, eu spun că cu atât mai deplin ei au înaintat ca și învățători trimiși de Dumnezeu să învețe lumea și cu atât au fost mai de success. ‘Duceți-vă și propovăduiți.’ Unii vor gândi, poate, că este mai puțin dificil să învețe pe cei învățați decât pe cei necivilizați și barbari. Este aceeași sarcină atât pentru unii cât și pentru ceilalți: ‘Duceți-vă și propovăduiți.’ Dar ei mânuiesc tomahawkul.’ Învățați-i și culcați-vă și dormiți în colibe lor, și ei se vor minuna de lipsa voastră de frică și vă vor cruța viața. ‘Dar ei se hrănesc cu sângele camarazilor lor, ei au un ospăț sângeros în jurul cazanului în care corpul unui om este oribila friptură.’ Învățați-i și ei vor goli oalele lor de război și își vor îngropa săbiile și vor îngenunchea înaintea voastră și Îl vor recunoaște pe Regele Isus. ‘Dar ei sunt brutalizați și au o limba sărăcăcioasă – câteva sunete clănțănite alcătuiesc tot ceea ce pot ei să spună.’ Învățați-i, și ei vor vorbi limba Canaanului și vor cânta cântecele cerului. Faptul a fost dovedit, fraților, că nu există națiuni incapabile de a fi învățate, dimpotrivă, că nu există națiuni incapabile în cele din urmă să învețe pe alții. Sclavul african a pierit sub bici mai degrabă decât să își dezonoreze Stăpânul. Eschimosul și-a urcat abrupturile sterpe și și-a suportat truda în timp ce își amintea povara pe care a purtat-o Isus. Hindusul s-a supus cu răbdare pierderii tuturor lucrurilor, pentru că Îl iubea pe Hristos mai mult decât totul. Firavele femeii malagasai s-au pregătit să sufere și să moară, și au acceptat cu bucurie suferința de dragul lui Hristos. A existat eroism pentru Hristos în fiecare teritoriu; oameni din fiecare culoare și fiecare rasă au murit pentru El; pe altarul Său s-a găsit sângele tuturor neamurilor de pe suprafața pământului. Oh ! Nu-mi spuneți ca ei nu pot fi învățați. Domnilor, ei pot fi învățați să moară pentru Hristos; și aceasta este mai mult decât ați învățat unii din voi. Ei pot repeta cea mai grea lecție a religiei creștine – sacrificiul de sine care nu se cunoaște pe sine, ci dă totul pentru El. Astăzi există misionari karen care predică printre karenii cu o elocvență la fel de înfocată cum a fost cunoscută de Whitefield. Sunt chinezi care propovăduiesc în Borneo, Sumatra și în Australia cu tot atâta ardoare cu cât a propovăduit în China Morison sau Milne. Sunt evangheliști hinduși cărora nu le este rușine să renunțe la casta brahmanică și să mănânce cu paria și să le predice bogatiile lui Hristos. S-au găsit oameni de orice clasă socială și de orice fel, nu doar în stare să fie învățați, ci capabili să devină ei înșiși învățători și de asemenea cei mai de seamă profesori ai harului Domnului Isus Hristos. Porunca a fost bine garantată de fapte viitoare când Hristos a spus, ‘Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile.’ Dar, fraților, textul spune, ‘botezându-i.’ Ei trebuie să fie învățați și apoi botezați. Nu știu de ce cedăm la superstițiile fraților noștri creștini atât de mult încât să folosim numai cuvântul botez. Nu este un cuvânt englezesc ci grecesc. El are un singur înțeles, și nu poate suferi altul.

Prin toți clasicii, fără excepție, nu este posibil să îl traducem corect, cu excepția ideii de a scufunda; și crezând și știind aceasta, dacă traducerea nu este completă, o vom completa în

această dimineață. ‘Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, scufundându-i în Numele Tatălui, și al Fiului și al Sfântului Duh.’ Acum cred că societatea noastră misionară, în timp ce poate avea precedent în materie de timp – pentru că a fost prima care a fost vreodată începută, cu excepția moravianilor – ar trebui să aiba precedent în materie de puritate, pentru că putem duce acest text în fiecare țară, învățând mai întâi și botezând după aceea. Nu înțelegem filozofia botezului și apoi a învățării. Susținem că trebuie învățați mai întâi și apoi, când oamenii sunt ucenici, îi vom boteza. Nu neamurile; grecescul nu suferă această interpretare, ci pe aceia care au fost ucenici îi vom boteza în Sfântul Nume. Credem că frații noștri aduc stricăciune serioasă evangheliei, botezând copii. Nu credem că aceasta e o eroare mică. Știm că nu atinge un punct vital; dar credem că botezul celor mici este suportul și stâlpul papalității și fiind îndepărtat, papalitatea și tractarianismul devin deodată imposibile. Ați luat ideea unei evlavii naționale și a unei religii naționale, când ați eliminat toată libertatea de a administra rânduielile creștine persoanelor neconvertite. Nu putem vedea vreunul rău care să urmeze, dacă frații noștri ar renunța la greșeala lor; dar putem vedea multe daune cauzate de greșeala lor, și cu toată bunătatea, dar cu toată fidelitatea, continuăm protestul nostru solemn împotriva faptului că ei administrează botezul la oricine în afară de ucenici, la oricine în afara celor ce sunt urmașii Mielului. Îi surpați gardurile? Dați cina și botezul ei acelora care nu sunt poporul lui Hristos? Îi dărâmați zidurile? Îndepărtați baricadele? Să ne ferească Dumnezeu! Dacă un om nu este reînnoit în inimă, nu îndrăznim să îi permitem să participe în regulile care aparțin Bisericii lui Hristos. Oh! Este un lucru dezastruos să numești copiii neconvertiți creștini, sau să faci orice altceva ce ar putea slăbi înțelegerea marelui fapt, că până ce nu se convertesc ei nu au nici parte nici sorț în această treabă. Fraților, dacă diferiți de mine în acest punct, susțineți ca mine, căci conștiința mea nu mă va lăsa să ascund acest adevăr solemn. Celor care sunteți de acord cu mine, vă spun, în timp ce alți frați de-ai noștri pot face în unele lucruri mai mult decât putem noi, - și noi ne bucurăm de eforturile lor, și vom binecuvânta din toată inima pe Dumnezeu că ei au arătat mai multă activitate decât noi – totuși ar trebui să fim rușinați dacă suntem puțin în urmă. Suntem un corp de creștini care pot frumos și curat să învețe și să boteze; putem urma această poruncă a lui Hristos peste hotare, precum și acasă, fără ca practicarea noastră dintr-un loc să contravină practicii noastre din altul; trebuie să fim primii și cel mai mult, și dacă nu vom fi, rușinea ne va acoperi pentru necredințioșia noastră. ‘Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.’ Am intenționat să fiu scurt, dar găsesc că am fost lung și prin urmare trec deodată la argumentul cu care începe textul. ARGUMENTUL este acesta: ‘Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile.’ Trei lucruri aici. Hristos a suferit, a sângerat și a murit; acum a înviat dintre cei morți. Ca și efect al lucrării, El ca mediator a primit toată puterea în cer și pe pământ. Nu este nici o aluzie aici la puterea Sa inerentă care nu Îi este dată: care este dreptul său nativ; El are, ca Dumnezeu, toată puterea în cer și pe pământ. Textul se referă la El ca la un mediator. Ca mediator, El nu a avut această putere odată; El a fost slab, disprețuit, uitat chiar de Dumnezeu. Dar acum, odată ce a terminat lucrarea care I-a fost dat să o facă, Tatăl Său L-a onorat. El se pregătește să Îl ridice la dreapta Sa, și să Îi dea, ca rezultat al învierii, toată puterea în cer și pe pământ. Trei lucruri, atunci. Primul, aceasta este imaginea istoriei Bisericii și prin urmare ea ar trebui să facă ucenici din toate neamurile. În al doilea rând, acesta este dreptul Bisericii. În al treilea rând, aceasta este împuternicirea, puterea Bisericii; și pentru toate aceste motive ea trebuie să învețe toate națiunile.

Primul, aceasta este puterea Bisericii. Hristos suferă, sângerează, moare. Renunți tu la cauza Sa? Privești la ea ca și deznădăjduită și dezolată? El este pironit pe cruce; lumea Îl urăște; nebunii privesc și păcătoșii râd. Lași tu jos armele și spui, este inutil să aperi un om ca și acesta? Totul s-a sfârșit acum, El își pleacă capul pe cruce. ‘S-a isprăvit,’ a spus El; și spune inima ta necredincioasă, ‘Da, defapt s-a sfârșit; cariera Sa e gata, speranțele Sale sunt ruinate și perspectivele sale sunt nimicite? Ah! Cât de puțin știi că rușinea Sa a fost mama viitoarei glorii; că aplecarea a fost înălțarea, că coroana de spini a fost defapt o rădăcină roditoare din care înmugurește coroana veșnică a gloriei. El este pus în mormânt; spui tu că acolo este mormântul a tot ceea ce crezi că ta poate să creadă sau speranța ta poate sugera? El înviază, fraților, și învierea Sa are efect și rod datorită faptului că El a murit și a fost îngropat. Nu vezi tu imaginea? Noi ne-am trimis vestitorii crucii în acești 1800 de ani; mulți au ajuns la un țărnam doar ca să moară. Febra a doborât sutele ei, oamenii cruzi au înjunghiat numărul lor, din prima zi până azi, înregistrarea misiunii este scrisă cu sânge. Aici sau dincolo trebuie întotdeauna să fie martiri pentru Hristos. Se pare că Biserica nu a putut niciodată să are o brazdă fără picături de sânge. În Madagascar ea este încă persecutată, îndurerată, chinuită, lucrătorii ei sunt încă vânați ca și potârnicile de munte, și sângele său curge din abatoarele ucigașilor săi. Renunțați voi la toată speranța? Când ne uităm la mormintele misionarilor, vom spune oare că este moartă cauza lui Hristos? Fraților, în timp ce derulați lungul sul, și citiți unul după altul numele celor adormiți în Isus, veți spune, ‘Să închidem ușile casei misiunii; să oprim contribuțiile noastre, este clar că această cauză este fără speranță și nu poate avea vreodată succes?’ Ba mai degrabă Biserica trebuie să sufere ca să domnească, trebuie să moară ca să trăiască, trebuie să fie pătată cu sânge ca să fie înveșmântată în purpură, trebuie să fie coborâtă în pământ și să pară că este îngropată și uitată, că pământul să ajute femeia să nască copilul de parte barbatească. Curaj! Curaj! Curaj! Trecutul este plin de speranță, pentru că pentru ochi a părut fără speranță, cauza este glorioasă, pentru că a suferit rușine. Acum, să strângem fructele semănării cu sânge: să secerăm acum recolta adâncului arat plin de agonie și suferință pe care l-au îndurat înaintașii noștri. Nu cred că un creștin cu inima dreaptă va renunța vreodată la vreo întreprindere pe care a pus-o Dumnezeu asupra lui, deoarece se teme de succesul de la urmă.

Napoleon a zis că ‘dificil’ nu este un cuvânt francez. ‘Plin de îndoială’ nu este un cuvânt creștin. Noi suntem siguri de izbândă; evanghelia trebuie să cucerească. Cerul și pământul pot să treacă, dar Cuvântul lui Dumnezeu nu va pieri, și prin urmare este cu totul imposibil ca vreo națiune, sau neam, sau limbă să stea până la sfârșit împotriva atacurilor iubirii, împotriva invaziei armatelor Regelui Isus. Atunci prin urmare, vedeți, un argument frumos poate fi construit pe text. În aceeași măsură în care Hristos este pentru poporul lui o imagine a ceea ce ei trebuie să fie, în aceeași măsură în care prin suferința Sa, toată puterea I-a fost dată în cer și pe pământ, tot așa, după suferința Bisericii, rănilor martirilor săi și moartea mărturisitorilor săi, îi va fi dată putere în cer și pe pământ și va domni cu Hristos cu glorie peste națiuni.

Acum vom arunca o a doua privire asupra argumentului. Acesta este dreptul bisericii. Toată puterea I-a fost dată lui Hristos în cer și pe pământ. Și apoi ce? De ce asta? Regi și prințese, stăpâniri și puteri, sunteți conștienți că tronurile voastre au fost cedate? Știți asta, voi, capete încoronate, că, coroanele voastre au fost date – îndepărtate de la voi pentru Cel ce spune că este Regile regilor și Domnul domnilor? Dați ordine interzicând să fie propovăduită evanghelia? Noi râdem de voi! Nu aveți nici o putere să o împiedicați, pentru că toată puterea este dată lui Hristos în cer și pe pământ. Spuneți că misionarii nu au drept pe țărnamul vostru? Fecioara Sionului dă

din cap după voi și își bate joc de voi. Ea are drept oriunde și peste tot; ea are în cer drepturi fără limită, și pe pământ fără graniță, pentru că toată puterea este dată Capului ei în cer și pe pământ, și prin urmare ea are un drept, o revendicare ce nu se poate disputa, de a-și lua pentru sine toate țările și regatele, pentru că puterea de sus este dată lui Hristos. Ce face acel om pe acel țărnam? El a acostat pe o insulă din Marea Sudului; el este un intrus, alungați-l imediat! Domnilor, indiferent de ce faceți, cu siguranță voi luptați împotriva lui Dumnezeu. Deși omul este trimis departe, el vine iar înapoi, sau dăca nu el, un altul. De această dată se dă un edict și mai sever, ‘Să îl înjunghiem, și moștenirea va fi a noastră.’ Dar vine un altul, și altul, și altul. Pentru ce vă ridicați și vă sfătuiți împotriva Domnului și împotriva Unsului Său? Acești oameni nu sunt intruși, ei sunt ambasadori veniți să facă pace, nimic mai mult. Ei sunt delegați din partea cerului, veniți să învețe dreapta moștenire a Regelui Isus. Voi, alungându-i ca intruși, ați negat drepturile lui Hristos, dar a nega este una, și a respinge este alta. El încă are drept asupra voastră, și prin urmare misionarii au încă dreptul de a veni oridecâteori vor să predice bogățiile insondabile ale lui Hristos. O dată sau de două ori în viața mea m-am întâlnit cu câțiva mici lucrători miserabili, care când am intrat într-un sat să predic, mi-au pus la îndoială dreptul de a predica acolo pentru că era domeniul lor. Pot oare creștinii să privească la un district ca și la domeniul propriu și să socotească slujitorul lui Dumnezeu ca și un braconier pe proprietățile lor, sau ca și un tâlhar intrat în teritoriile lor? Există vreun loc pe acest pământ care să aparțină vreunui om, astfel încât el să poată opri slujitorii lui Dumnezeu? O dată pentru totdeauna ne declarăm împotriva oricărei pretenții atât de ridicole. Oriunde se găsește vreun om, lucrătorul este liber să predice. Întreaga lume este parohia noastră, nu știm de nici o piedică la picioarele noastre și de nici un căluș în gura noastră. Deși regii vor adopta legi, slujitorii lui Dumnezeu pot purta pedeapsa, dar nu pot să nu-și asculte Stăpânul, deși împăratul spune că evanghelia nu trebuie să fie predicată de nici o denominațiune neautorizată în Franța, cum am auzit că a spus în ultima vreme, nu ne pasă de el. Ce-i pasă Bisericii de 1000 de împărați? Rezoluțiile lor sunt bătaie de joc, legile lor deșeuuri de hârtie, biserica nu a fost încă niciodată vasală statului, sau sclav servil municipalităților și puterilor, și ea nici nu poate, nici nu va fi. Ea râde de toate legile statelor și le disprețuiește cu totul, dacă ele vin în calea legii lui Hristos care spune, ‘Propovăduiți evanghelia la orice faptură.’ Spun, fraților, biserica are drept oriunde și peste tot – un drept nu pentru că ea este tolerată; cuvântul este insultă, nu pentru că legea permite, legea permițând sau nepermițând, tolerând sau netolerând, oriunde sub bolta cerului lui Dumnezeu, slujitorii lui Dumnezeu au dreptul să predice. Oh, dacă ar revendica ei dreptul, și în orice loc ar învăța și ar predica despre Isus Hristos în mod continuu! Dar acum, în cele din urmă, mi se pare ca argumentul textului conține puterea Bisericii. ‘Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ; duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.’ Aveți puterea de a învăța, nu vă temeți. Fie ca aceasta să fie încurajarea voastră; trebuie să reușiți, veți învinge. Niciunde, nicicând nu a mai trăit vreun om, cu excepția lui Hristos, care să poată spune, ‘Toată puterea mi-a fost dată pe pământ.’ Canute își pune tronul la malul mării, dar valurile îl udă, și dovedesc curtenilor săi lingușitori că el nu este decât un om. Ce putere au regii peste fulger sau peste vânturile năpraznice? Pot ei controla marea sau pot ei porunci lunii să stea nemișcată? Puterea nu îi este dată omului, nici chiar pe pământ. Cu atât mai puțin nu poate nici un om spune că toată puterea în cer îi aparține. Aceasta este o expresie singulară; una care poate fi folosită doar de Hristos, și dacă vreun altul ar încerca să o folosească ar fi o impostură și o blasfemie, dar Domnul Isus Hristos poate spune astăzi, așa cum a spus atunci, ‘Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.’ Atunci să ne gândim că toată puterea providențială Îi este dată lui Hristos. El are autoritate supremă asupra evenimentelor zilnice obișnuite. Te-ai lansat pe mare într-o

călătorie misionară; El conduce valurile și grăbește vânturile; nu te teme, pentru că furtuna este slujitorul Său tremurând. Ai venit lângă țarm, dar acolo sunt recifuri ascunse de corali și stânci subacvatic. Nu te teme, pentru că toata puterea Îi este dată chiar și în adâncuri, pentru a te conduce în siguranță și a te duce la țărnul dorit. O ceată de oameni te întâmpină pe țarm, agitându-și armele. Tu ești neînarmat, tu nu ai nimic altceva decât Cuvântul. Acum vei demonstra că ‘mai mulți sunt cei care sunt cu tine decât cei care sunt cu ei.’ Du-te în această putere. Toata puterea Îi este dată lui Hristos – putere peste voințele oamenilor, la fel de bine ca și peste valurile mării. Deși evenimentele politice împiedică debarcarea ta într-o anumită țară, prin tratate, sau o lipsă de tratate, nu este loc pentru un misionar într-un astfel de imperiu, roagă-te și porțile vor fi deschise; cere și barele din alamă vor fi taiate în două. Hristos are putere peste politică. El poate stârni războaie și crea pace, în vederea răspândirii Cuvântului Său. El poate schimba inimile prinților și poate prezida în consiliile senatelor, El poate face ca națiunile care au fost multa vreme închise să fie deschise adevărului. Și, într-adevăr, ce o dovadă minunată avem în cele din urmă, că toată puterea aparține lui Hristos, pentru că abilitățile umane au fost înjugate la carul evangheliei. Frații mei, ce minunat au progresat invențiile omului în ultimii ani! Cum am fi putut noi predica evanghelia tuturor neamurilor – cum am fi știut noi vreodată că America există, dacă nu ar fi pus Domnul în mintea lui Columb să descopere Lumea Nouă! Și cum ar fi fost de obositoare viața noastră dacă ar fi trebuit să călătorim printre toate națiunile cu navigația înceată a timpurilor de demult! Dar acum suntem duși peste valuri atât de rapid, încât distanța este anihilată și timpul uitat. Cu adevărat Dumnezeu a deschis lumea și a adus-o în pragul nostru, dacă nu a făcut o lume mai mică, cel puțin a făcut-o mai convenabilă, mai la îndemâna noastră. Și apoi vezi cum țările care odată nu puteau fi atinse ni s-au deschis. ‘Cerescul împărat al Chinei,’ prințul cel rebel, ne invită să venim să predicăm. El nu doar că permite – el invită, construiește locașuri de închinare, el este pregătit, el spune că frații săi trebuie să vină să îl învețe, și să îi învețe pe toți supușii lui, căci ei sunt învățați imperfect lucrurile lui Dumnezeu. Și suveranul imperial al Chinei de asemenea, deși nu invită, permite misionarilor să meargă printre milioanele sale. Există libertate perfectă pentru noi să predicăm la 400 de milioane de oameni care nu au mai văzut înainte lumina Calvarului. Și există de asemenea India, cedată dominionului nostru, și vechea Companie, care ne-a împiedicat întotdeauna, înfășurată în ștergarul ei și lăsată în groapa ei. Și există alte țări și alte locuri care odată păreau împrejmuite de munți de netrecut, în care nu aveam nici un drum. Oh, fie ca voința să se avânte pe acel drum, călărind pe caii albi ai mântuirii! Oh, fie ca duhul, inima și sufletul să ne facă să beneficiem de ocazia de aur și să Îl predicăm pe Hristos acolo unde nu a mai fost vestit înainte! Atunci vom vedea clar că toată puterea asupra fiecărui lucru din această lume I-a fost dată lui Hristos și a fost folosită pentru propagarea adevărului Său. Dar, fraților, să ne amintim că puterea Îi este dată lui Hristos în cer, la fel ca și pe pământ. Toți îngerii se pleacă înaintea Lui și heruvimii și serafimii sunt gata să asculte poruncile Sale înalte. Îi este dată putere asupra plinătății Duhului Sfânt; El poate revărsa energia misterioasă într-o astfel de abundență, încât națiunile pot fi născute din nou într-o zi. El poate să-și îmbrace lucrătorii cu mântuire și să-și facă preoții să strige de bucurie. El are puterea de a mijloci la Dumnezeu, și în prezent va trimite oameni să propovăduiască, va da oamenilor minte să audă, și va da ascultătorilor voința să asculte. Avem astăzi în mijlocul nostru pe Conducătorul nostru. El nu este plecat de la noi. Dacă carnea și sângele sunt absente, totuși în trup și spirit El încă trăiește, împodobit cu roua și frumusețea tinereții Lui. Cât pentru musulman, conducătorul său a putrezit cu mult în urmă în coșciugul său; dar viețile noastre, și pentru că El trăiește, adevărul și cauza Sa trăiesc de asemenea. Avem cu noi astăzi un Conducător a cărui putere nu este diminuată, a cărui influență în cele mai înalte ceruri nu a suferit nici un afect. El

este Dumnezeu universal. Oh, fie ca eforturile noastre să fie vrednice de puterea pe care a promis-o El, fie ca zelul nostru să fie asemănător zelului Său, și fie ca energia noastră să dovedească că energia divină nu a fost retrasă. Îmi doresc să pot predica în acesta dimineață, dar cu cât mă simt mai serios, cu atât mai limitate sunt cuvintele mele cu care să îmi exprim emoțiile. M-am rugat lui Dumnezeu, și este o rugăciune pe care o voi repeta până voi muri – m-am rugat ca din această biserică să plece mulți misionari. Nu voi fi niciodată mulțumit cu o congregație, sau cu o biserică, sau chiar cu lucrători mulți dintre care au plecat deja din mijlocul nostru. Trebuie să avem misionari din această biserică. Am încredere că oamenii lui Dumnezeu de pretutindeni mă vor ajuta să pregătesc soldați tineri pentru armata Stăpânului meu.

Dumnezeu va trimite oamenii, și credința va găsi mijloacele, și noi înșine ne vom trimite oamenii noștri să proclame Numele lui Isus. Fraților, este un lucru singular, există unii tineri care au prins ideea în mințile lor că le-ar plăcea să meargă în țări străine, dar aceștia sunt adesea cei mai nepotrivii oameni, și nu au putere și abilitate. Acum, aș vrea ca chemarea divină să vină la niște oameni cu daruri. Tu, care ai poate, ceva avere, ce poate fi mai bun în viață decât să te devotezi pe tine însuși și ceea ce ai cauzei Răscumpărătorului? Tu, tinere care ai perspective strălucite înaintea ta, dar nu ai încă anxietățile unei familii de întreținut, de ce nu ar fi un lucru nobil să îți predați strălucirile perspective ca să devii un predicator umil al lui Hristos? Cu cât mai mare sacrificiul, cu atât mai multă onoare pentru tine și cu atât mai acceptabil pentru El. Mi-am întrebat conștiința, și nu cred că aș fi pe calea îndatoririi dacă aș merge peste graniță să predic Cuvântul, părăsind acest câmp de lucru; dar cred ca mulți din frații mei care acum muncesc acasă ar putea cu cel mai mare avantaj să își predea îndatoririle lor și să părăsească țara în care cu greu li s-ar simți lipsa, pentru a merge acolo unde prezența lor ar fi la fel de valoroasă ca prezența a o mie de oameni aici. Și, oh! Îmi doresc să putem vedea tineri care să părăsească universitățile și studenții din școlile noastre de gramatică – să vedem doctorii, avocații, comercianții și mecanicii noștri educați, când Dumnezeu le atinge inimile, părăsind tot ce au, ca să învețe și să Îl predice pe Hristos. Vrem Vanderkisti; vrem Judsoni și Brainerdzi din nou. Nu se face să trimitem la păgâni oameni care nu sunt de folos acasă. Nu putem trimite oameni de a doua și de a treia clasă de abilități; trebuie să trimitem din cea mai înaltă clasă și pe cei mai buni. Cei mai buni oameni trebuie să conducă avangarda. O, Doamne, unge-Ți slujitorii, pune în inimile lor foc ce nu poate fi stins; fă-l atât de fierbinte în oasele lor încât ei să trebuiască să predice sau să moară, să fie plecați cu inimi frânte sau altfel liberi să predice acolo unde Hristos nu a mai fost predicat niciodată. Fraților, vă invidiez pe fiecare dintre voi – spun din nou adevărat, vă invidiez – dacă va fi partea voastră să mergeți în China, țara deschisă în cele din urmă înaintea noastră. Cu bucurie aș schimba locul cu voi. Aș renunța la situația parțială a unei așezări în această țară și aș renunța cu plăcere la responsabilitățile unei congregații atât de mari, dacă aș putea avea onoarea voastră. Câteodată mă gândesc că misionarii din teren – dacă ar fi corect să comparăm lucrurile mari cu cele atât de mici – v-ar putea spune, cum a spus regele nostru englez soldaților săi în bătălia de la Agincourt, schimbând cuvântul pentru un moment –

Domnii din Anglia, care acum stau culcați, ar putea să se considere blestemați că nu au fost aici, și să își considere slabă bărbăția când va vorbi vreunul din cei care au luptat cu noi în această zi mareă.

Nu avem nici unul din cei 1600 de membrii – nu avem nici unul din congregația asta de 6000 de oameni – care să poată spune, ‘Iată-mă, trimite-mă?’ Doamne! Nu este nici unul? Trebuie să

piară păgâni? Trebuie ca zeii păgâni să își păstreze tronurile? Trebuie ca Împărăția Ta să cadă? Nu există nici unul care să fie al Tău, nici unul care să păstreze cauza Ta dreaptă? Dacă nu este niciunul să plângem fiecare din noi, pentru ca o astfel de calamitate a căzut peste noi. Dar dacă vor fi unii doritori să renunțe la tot pentru Hristos, noi cei care suntem obligați să stăm acasă, să facem tot ce atâră de noi să îi ajutăm. Să urmărim să nu ducă lipsă de nimic, pentru că nu îi putem trimite fără pungă sau traistă. Să umplem punga oamenilor a căror inimi Dumnezeu le-a umplut și să avem grijă de ei temporar, lăsând ca Dumnezeu să îi păstreze din punct de vedere spiritual. Fie ca Domnul, Stăpânul divin, să adauge binecuvântare cuvintelor firave pe care le-am rostit, și să nu mă lase să închei până nu spun, trebuie să vă învăț de asemenea, și aceasta este învățătura lui Dumnezeu – ‘Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit.’ Încrede-te în El cu sufletul tău și El te va mântui. Pentru că ‘cine va crede și se va boteza va fi mântuit; iar cine nu va crede va fi osândit.’

Domnii din Anglia, care acum stau culcați, ar putea să se considere blestemați că nu au fost aici, și să își considere slabă bărbăția când va vorbi vreunul din cei care au luptat cu noi în această zi măreață.

Traducere: Ruth Hardut

Publicat în colaborare cu [blogul Trezire Spirituală](#).